6. Ta kirjut sâduſt sõamette
Mull' kistumatta tähtega;
Se nuhtlep kurja, sâep ette
Kik hääd ta õnne, ehtega.
Ma kule hengeſt Jssa hâält,
Ke taiwate mo nomip tâält.

7. Ni om mo mõistus walgustedu
Mo Loja ſureſt tarkuſſeſt;
Ni om mo sûdda ligutedu
Ta essa-meleſt, heldusſeſt.
Mull' tunnistap siin ilman kik:
Nâts, Jummal om sull' armolik!

8. Ma loe kõrgussen ta armo,
Mull' taiwas sedda juttustap;
Ma panne immes tähte arwo,
Ma-ilm mo sõand rõmustap.
Ehk olgo pâiw, ehk olgo õ,
Mull' awwalik om Loja tõ.

9. Ni annit sinna, Jssa, mulle
Meelt, mõistuſt, henneſt ossauſt;
Se teep mo latses, hõimus sulle;
Ma kanna sinno sarnauſt.
Ehk litsko mo kûl waiw nink piin,
Mo õnsus kaswap siski siin.

10. Laſſ' mull so tutta, kummardada
Jks waimun, tõtte-melega
So nimme laulden ûllendada,
So kitta wagga kelega.
Sis ella ma siin õnsaste,
Lâ ilmaſt taiwa rõõmsaste.

G. M.

Tarto- ja WÃƒÂµrroma Kalender 1842, lk. 47